

РЕШЕНИЕ

№ 6499

гр. София, 30.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 09.11.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилка
Славина Вladoва

при участието на секретаря Ванюша Стоилова и при участието на
прокурора Балев, като разглежда дело номер **7452** по описа за **2012** година
докладвано от съдия Славина Вladoва, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 208 – 221 от АПК във връзка с чл. 63 ал. 1
от ЗАНН.

Производството е образувано по жалба на [фирма] със седалище [населено място]
срещу съдебно решение от 08.06.2012г. по нахд № 19192/2011г., постановено от СРС,
НК, 21 състав, с което е потвърдено изцяло наказателно постановление № 22 -
2202198 от 21.07.2011г. на Директора на Дирекция „ИТ” – [населено място], с което е
наложено административно наказание имуществена санкция в размер 1 500 лв. на
основание чл. 416 ал. 5 във връзка с чл. 414 ал. 1 от КТ за извършено нарушение на чл.
4 ал. 3 от Наредба № 5 от 29.12.2002г. за съдържанието и реда за изпращане на
уведомлението по чл. 62 ал. 4 от КТ на [фирма].

В жалбата си жалбоподателят твърди, че решението е незаконосъобразно и
постановено в нарушение на закон. Твърди, че това е така, тъй като СРС не се е
произнесъл и не е взел предвид наличието на преюдициален по отношение на
оспореното НП спор, а именно спор относно действителността на трудовото
правоотношение, за което е санкциониран. Твърди и нарушение на чл. 52 ал. 4 от
ЗАНН, а именно, че не е обсъдено възражението му за наличие на преюдициален
спор. На последно място твърди незаконосъобразност на оспореното решение, тъй
като твърди, че не е ясно какво е вмененото му нарушение, тъй като СРС споменава в
решението си чл. 62 ал. 5 от КТ, а пък в посочената разпоредба не се съдържа

задължение за изпращане на уведомлението на работника. Иска оспореното съдебно решение да бъде отменено и да бъде постановено друго, с което се отменя НП.

Ответникът по касация Дирекция „Инспекция по труда”, чрез процесуалния си представител юрк. Т., изразява становище за неоснователност на жалбата и законосъобразност на оспореното решение.

Представителят на СГП прокурор Балев изразява становище, че жалбата е неоснователна, а решението на СРС следва да бъде оставено в сила.

След като се запозна с материалите по делото и представените доказателства съдът установи, че жалбата е подадена в срок, от страна – адресат на акта, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол. Във връзка с изложеното дотук съдът счита, че жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна, но по аргументи различни от изложените в нея.

За да постанови атакуваното съдебно решение СРС е приел, че в съдебното производство, е доказано по безспорен начин от събраните писмени и гласни доказателства, установеното нарушение, вменено на нарушителя, а именно, че касаторът в качеството си на работодател не е изпълнил задължението си по чл. 4 ал. 3 от Наредба № 5 от 2002г. във връзка с чл. 62 ал. 4 от КТ да връчи на работника Ш. копие от завереното уведомление преди постъпването му на работа. Приел е и се е аргументирал, че при издаване на НП и съставяне на АУАН не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила. За да постанови оспореното решение СРС е събрал и обсъдил всички относими и събрани по делото доказателства – писмени и гласни, а именно разпита на актосъставителя Ц.. Настоящият състав намира, че първоинстанционното решение е неправилно, постановено в противоречие със закона.

На първо място настоящият състав намира, че всички наведени в касационната жалба основания за незаконосъобразност на оспореното решение са неоснователни. Неоснователно е възражението за преюдициалност на спора, по което съдът се произнесе в открито съдебно заседание. Непроизнасянето на СРС в тази връзка настоящият състав намира, че не е съществено нарушение на административно производствените правила. Не представлява съществено нарушение и необсъждането на възражението срещу АУАН, тъй като това не преклудира възможността на касатора да релевира същите доводи и в съдебно заседание – пред първата и настоящата инстанция. Неоснователно е и възражението, че касаторът не е разбрал какво е вмененото му нарушение, тъй като СРС е допуснал техническа грешка и на едно място е посочил като нарушена разпоредбата на чл. 62 ал. 5 от КТ. Това е така, тъй като на всички други места в оспореното решение и в НП е посочена вярната разпоредба – чл. 62 ал. 4 от КТ.

На второ място обаче настоящият състав намира, че оспореното пред първата инстанция НП е издадено в противоречие с материалния закон, поради и което е незаконосъобразно. Като е приел, че оспореното НП е издадено в съответствие със закона СРС е постановил неправилно решение по следващите съображения.

Видно от представеното по делото НП касаторът е наказан за това, че в качеството си на работодател е сключил трудов договор № 15 от 02.12.2010г. със С. Ш. за длъжността юристконсулт. За този сключен трудов договор е подадена справка за приети и отхвърлени уведомления към НАП от същата дата 02.12.2010г., като обаче в справката погрешно е посочено, че Ш. е на длъжност „консултант стопанска дейност”.

За подадената справка Ш. е уведомен от същата дата 02.12.2010г., за което се е подписал лично и съответно от тази дата 02.12.2010г. е постъпил на работа. Касаторът е открил, че е допуснал грешка и вместо вярното „юристконсулт” в справка е посочил погрешно длъжността „консултант стопанска дейност”. В тази връзка по своя инициатива е подал коригираща справка от 06.12.2010г. Касаторът е санкциониран за неизпълнение на задължението си да връчи справка от 06.12.2010г. преди постъпването на работа на Ш., като административно наказващият орган е посочил, че с това е нарушил разпоредбата на чл. 4 ал. 3 от Наредба № 5 от 2002г. във връзка с чл. 62 ал. 4 от КТ.

Настоящият състав намира, че от така изложената фактическа обстановка вярно установено от СРС, не може да бъде обосновано, че касаторът е извършил нарушението по чл. 4 ал. 3 от Наредба № 5 от 2002г. Посочената разпоредба вменява на работодателя задължение „да връчи на работника или служителя преди постъпването му на работа копие на хартиен носител от завереното уведомление. Връчването се удостоверява с подписа на работника или служителя срещу името му в справка за заверените уведомления”. Посочената разпоредба се отнася до първоначалното постъпване на работа и до първоначалното подаване на справка за сключен трудов договор и съответно изискването да бъде връчена справка на работника преди постъпване на работа се отнася до първоначално подадената справка. Както правилно е отбелязал СРС обективно невъзможно в конкретния случай е било да се предостави на работника Ш. справка от 06.12.2010г. преди постъпването му на работа, тъй като тя е коригираща справка на първоначалната такава от 02.12.2010г., когато и Ш. е постъпил на работа. Разпоредбата на чл. 8 от Наредба № 5 от 2002г. урежда правилата и случаите на подаване на допълнителна справка при допусната грешка. Съгласно чл. 8 ал. 4 от Наредба № 5 предвижда, че при подаване на коригираща справка същата се връчва на работника по реда на чл. 4. Т.е. за работодателя съществува задължение да връчи и коригиращата справка на работника, но тук предвид здравата житейска логика следва да се изключи изискването това да стане преди постъпването на работа, тъй като коригиращата справка от нейната същност предполага, че лицето вече работи и е открита грешка в първоначално подадената справка.

Видно от оспореното НП в него е посочено, че касаторът в качеството му на работодател не е връчил на С. Ш. преди постъпването му на работа копие на хартиен носител от завереното уведомление изпратено до НАП. От представените по делото доказателства се установява, че касаторът е връчил първоначалното уведомление на Ш. на 02.12.2010г. преди постъпването му на работа. Не му е връчено коригиращото уведомление. От посоченото се установява, че касаторът не е извършил вмененото му нарушение по чл. 4 ал. 3 от Наредба № 5 от 2002г. така както е описано в оспореното НП. А по отношение на действително извършеното от касатора, а именно невръчването на коригиращото уведомление, но без това да е необходимо да бъде направено преди постъпването на работа, касаторът не е санкциониран. Ако се приеме, че е санкциониран за това, то би било налице несъответствие между вмененото нарушение и правната норма посочена като нарушена. Поради горното настоящият състав намира, че оспореното НП е издадено в противоречие със закона и при допуснато съществена нарушение на административно производствените правила, а именно посоченото несъответствие между описанието на нарушението и правната норма под която е подведено. Като е приел обратното СРС е постановил

оспореното решение в противоречие със закона.

Във връзка с изложеното дотук Административен съд София – град, VIII Касационен състав смята съдебно решение от 08.06.2012г. по нахд № 19192/2011г., постановено от СРС, НК, 21 състав, за незаконосъобразно, постановено в противоречие със закона и като такова следва да бъде отменено и вместо него да бъде постановено друго, с което се отменя НП.

Воден от горното и на основание чл. 221 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ съдебно решение от 08.06.2012г. по нахд № 19192/2011г., постановено от СРС, НК, 21 състав, с което е потвърдено изцяло наказателно постановление № 22 - 2202198 от 21.07.2011г. на Директора на Дирекция „ИТ” – [населено място], с което е наложено административно наказание имуществена санкция в размер 1 500 лв. на основание чл. 416 ал. 5 във връзка с чл. 414 ал. 1 от КТ за извършено нарушение на чл. 4 ал. 3 от Наредба № 5 от 29.12.2002г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл. 62 ал. 4 от КТ на [фирма] и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ изцяло наказателно постановление № 22 - 2202198 от 21.07.2011г. на Директора на Дирекция „ИТ” – [населено място], с което е наложено административно наказание имуществена санкция в размер 1 500 лв. на основание чл. 416 ал. 5 във връзка с чл. 414 ал. 1 от КТ за извършено нарушение на чл. 4 ал. 3 от Наредба № 5 от 29.12.2002г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл. 62 ал. 4 от КТ на [фирма]

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: